

ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

«Ὁ δὲ προφητεύων, ἄνθρωποις λαλεῖ οἰκοδομὴν καὶ παράκλησιν καὶ παραμυθίαν»
(Α' Κορινθ. ιδ' 3)

Ἀπλὴ Κατήχησις μέσα ἀπὸ τὴν πείρα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ
ΑΦΙΔΝΑΙ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμὸς τεύχους 8 • Ἰούνιος - Αὐγουστος 2016

✠ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ✠

● **Κείμενο Α':** «Ρυσθείμην διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων!...»

Ἡ φιλανθρωπία τῆς Θεοτόκου

● **Κείμενο Β':** «Μὴ τοίνυν ῥαθυμώμεν!...»

«Ἐκείνους ποὺ γέννησε τοὺς τρέφει μὲ τὸν ἑαυτό Του»

● **Κείμενο Γ':** Ἡ προβία τῆς Εὐσπλαχνίας

Ἡ Θεία Εὐλογία

● **Κείμενο Δ':** Στὴν Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου

Ἡ πρόνοια τῆς Γλυκοφιλοσύνης

● **Κείμενο Ε':** Στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἰβήρων

Τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία ἔρχεται, ὅταν δίνουμε εὐλογία

● **Κείμενο ΣΤ':** Οἱ Σεβηριανοὶ Μονοφυσίτες αἰρετικοὶ

Θαῦμα τῆς Θεοτόκου στὴν αἰρετικὴ Κοσμιανή

● **Κείμενο Ζ':** Προϋπόθεσις: Νηστεία καὶ Μετάνοιες

Ἡ Θεοτόκος ὡς Διδάσκαλος γραμμάτων

● **Κείμενο Η':** Αὐτομεμφία-Συντριβή-Πένθος

Οἱ μικρὲς θυσίες γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ μας

● **Κείμενο Θ':** Πῶς ἀποκτοῦν δικαίωματα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα

Τὰ ρεβίθια καὶ ὁ διάβολος

■ **«Ρυσθείμην διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων!...»**

Ἡ φιλανθρωπία τῆς Θεοτόκου*

«Γιατί, παιδί μου, δὲν μὲ σέβεις!...»

Στὸ χωριὸ Πίσω Λιβάδι τῆς Πάρου, προπαραμονὴ Δεκαπενταύγουστου τοῦ 1931, βρίσκονταν τρεῖς ομάδες ψαράδων ποὺ ψάρευαν τὶς νύχτες μὲ τὰ γρι γρι στὸ στενὸ μεταξὺ Πάρου καὶ Νάξου.

Ἐκείνη τὴν νύχτα ἡ μία ομάδα, ἔμεινε στὸ μικρὸ λιμάνι.

Οἱ ψαράδες τὸ ἔριξαν στὸ πιότο, τὸ πιότο ἔφερε τὸ κέφι καὶ ἐκεῖνο παρεξηγήσεις καὶ βαριὲς κουβέντες.

Οὔτε τὴν Παναγία δὲν σεβάστηκαν οἱ βλάσφημοι.

Τοῦ κάκου προσπαθοῦσαν ὁ λιμενοφύλακας καὶ ὁ μαγαζάτορας τοῦ μικροῦ λιμανιοῦ νὰ τοὺς συκροατήσουν.

Ἀπότομα ὁ οὐρανὸς βάρυνε. Ἡ θάλασσα ἄρχισε νὰ μουγκρίζει. Σὲ μισὴ ὥρα τὸ κύμα σηκώθηκε βουνό, παρασύροντας τὸ ψαροκάϊκο καὶ τὶς βάρκες μὲ τὶς λάμπες, ἕως ὅτου τὶς πέταξε σπασμένες στὴν στεριά.

Κατόπιν ἡ θάλασσα γαλήνεψε, κι ἓνα καϊκι ἀπὸ τὴ Νάξο φάνηκε νὰ μπαίνει στὸ λιμανάκι.

Ὁ καπετάνιος τοῦ ἀπόρησε βλέποντας τὰ συντρίμια στὴν στεριά.

- Πῶς ἔγινε αὐτό;... ρώτησε. Ἐγὼ ταξίδεα μὲ θάλασσα γυαλί!...

- Ἦταν θαῦμα τῆς Παναγίας,... ἐξήγησε ἓνας ἀπὸ τοὺς ψαράδες τοῦ γρι γρι.

Οἱ περισσότεροι συμφώνησαν. Δυὸ τρεῖς ὅμως μίλησαν εἰρωνικὰ κι ἔδωσαν ἄλλη ἐξήγηση:

- Ήταν άνεμοστρόβιλος. Καλά πού δὲν μᾶς σήκωσε στὸν οὐρανὸ τὶς βάρκες.

Ἔνας μάλιστα, ὁ Γρηγόρης Λιάκουρας, πρόσθεσε:

- Ἄντε μωρέ, πού ἦταν θαῦμα! Ὁρεξη δὲν εἶχε ἡ Παναγία –νὰ μὴν τὴ στολίσω καὶ τώρα– νὰ καταπιάνεται μὲ μᾶς τοὺς ψαράδες...

Αὐτὰ εἶπε καὶ πήγε νὰ δεῖ τὴν ζημιὰ πού εἶχε πάθει ἡ δική του ψαρόβαρκα. Τὴν βρῆκε συμπαραλιασμένη. Ἐφτυσε τότε ἕξαλλος πάνω στὰ συντρίμμια, βλαστήμησε πάλι τὴν Παναγία καὶ ἀποσύρθηκε νὰ κοιμηθεῖ.

Μόλις ξάπλωσε, εἶδε ὀλοζώντανη τὴν Παναγία, –σὰν σὲ ὄνειρο, σὰν σὲ ζύπνιο– νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ:

- Γιατί, παιδί μου, δὲν μὲ σέβεσαι;...

- Τί εἶν' αὐτὰ πού μοῦ λές, κυρά μου;... θύμωσε ἐκεῖνος. Δὲν σὲ ξέρω καθόλου. Πότε δὲν σὲ σεβάστηκα;

- Δὲν μὲ ξέρεις; Τότε γιατί ὅλο μὲ βλαστημᾶς;...

Στὰ λόγια αὐτὰ τινάχτηκε ὄρθιος. Ἐκανε νὰ φωνάξει, νὰ τρέξει, ἀλλὰ δὲν μπορούσε. Τὰ πόδια του εἶχαν βυθιστεῖ ὡς τὰ γόνατα στὴν ἄμμο. Ἐκανε τὸν σταυρό του. Καὶ τότε εἶδε πάλι, ξεκάθαρα πιά, τὴν Παναγία καὶ τὴν ἄκουσε νὰ τοῦ λέει:

- Ἐλα στο σπίτι μου, στὴν Ἐκατονταπυλιανή, στὴν Παροικιά τῆς Πάρου. Ἐλα ἐκεῖ νὰ μὲ προσκυνήσεις.

Ὁ Λιάκουρας ἔφυγε τὴν ἴδια στιγμή σχεδὸν τρέχοντας. Ἐφθασε στὴν Ἐκατονταπυλιανή λίγο μετὰ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου. Ἐτρεξε γρήγορα στο εἰκόνισμα τῆς Θεοτόκου. Στὴ θεία Της μορφὴ ἀναγνώρισε τὴν γυναίκα τοῦ ὀράματός του.

Γονάτισε καὶ προσευχήθηκε ὥρες ὀλόκληρες. Ὑστερα γύρισε στο Πίσω Λιβάδι. Ἐκεῖ διαπίστωσε ἕνα καινούργιο θαῦμα: Οἱ βάρκες καὶ τὸ ψαροκάϊκο ἔστεκαν στὴν στεριά χωρὶς καμμία ζημιὰ!...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Αθανασίου-Πρεσβυτέρας Χαρούλας Τσουλιάη, Πάντων Ἀνασσα, σελ. 316-317, ἐκδόσεις «Ἄθως», Αθήνα 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ «Μὴ τοῖνον ῥαθυμῶμεν!...»

«Ἐκείνους πού γέννησε τοὺς τρέφει μὲ τὸν Ἐαυτό Του»*

Ἡ Θεία Εὐχαριστία

Σκέψου, μὲ ποῖαν τιμὴν ἐτιμήθης καὶ ποῖον Τραπέζι ἀπολαμβάνεις.

Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνῶ βλέπουν οἱ ἄγγελοι τρομάζουν καὶ οὔτε τολμοῦν νὰ ἀτενίσουν ἀφόβως, ἔνεκα τῆς

λάμπσεως πού προέρχεται ἀπὸ αὐτό, μὲ ἐκεῖνο τρεφόμεθα καὶ ἡμεῖς, μὲ ἐκεῖνο ἀναμειγνυόμεθα καὶ ἔχομεν γίνεῖ ἕνα σῶμα καὶ μία σάρκα τοῦ Χριστοῦ.

«Ποῖος θὰ ὁμιλήσῃ διὰ τὰς δυνάμεις τοῦ Κυρίου καὶ θὰ κάμῃ νὰ ἀκουσθοῦν οἱ ἔπαινοι αὐτοῦ;».

Ποῖος βοσκὸς τρέφει τὰ πρόβατα μὲ τὰ ἴδια του τὰ μέλη; Καὶ τί λέγω βοσκός; Ὑπάρχουν πολλὰς φορὰς μητέρες, αἱ ὁποῖαι μετὰ ἀπὸ τόσους πόνους τῆς γεννήσεως παραδίδουν τὰ παιδιά εἰς ἄλλας τροφούς.

Αὐτός, ὅμως, δὲν ἀνεχόταν αὐτό, ἀλλ' Αὐτὸς τρέφει ἡμᾶς μὲ τὸ αἷμα Του καὶ μὲ ὅλα μᾶς συνδέει μὲ τὸν ἑαυτόν Του.

Παρατήρησε προσεκτικὰ· ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας οὐσίαν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν προσ-ἤκει εἰς ὅλους, λέγει· ἂν καὶ πρὸς ὅλους βεβαίως. Διότι ἐὰν ἤλθε πρὸς τὴν φύσιν μας, εἶναι ὀλοφάνερρον ὅτι ἤλθε πρὸς ὅλους μας· ἐὰν δὲ ἤλθε πρὸς ὅλους, ἐπομένως καὶ πρὸς τὸν καθένα. Καὶ πῶς δὲν ἀπήλαυσαν ὅλοι τὴν ὠφέλειαν πού προέρχεται ἀπὸ αὐτὴν; λέγει. Τοῦτο δὲν ὀφείλεται εἰς Ἐκεῖνον, ὁ Ὅποῖος ἐπροτίμησεν αὐτὸ πρὸς χάριν ὅλων, ἀλλ' εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν. Διότι, μὲ τὰ μυστήρια, συνδέει τὸν Ἐαυτόν Του μὲ τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκείνους πού ἐγέννησε τοὺς τρέφει μὲ τὸν Ἐαυτόν Του καὶ δὲν παραδίδει εἰς ἄλλον· μὲ αὐτὸ δὲ σὲ πείθει πάλιν, ὅτι ἔλαβεν τὸ ἰδικόν σου σῶμα.

■ Η προβιά της Εύσπλαγγίας

Ἡ Θεία Εὐλογία*

Πῶς ἔρχεται καὶ πῶς χάνεται

Βρισκόμαστε στὴν Δράμα, στὰ μαῦρα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Ὁ χειμῶνας τοῦ 1941 ἦταν πολὺ βαρῦς.

Κάποιος γείτονας μου τσαγκάρης, Θανάσης στὸ ὄνομα, ξεκίνησε ἕνα πρωῖνό, ποὺ τὸ κρύο ἦταν πολὺ-πολὺ δυνατὸ, γιὰ τὸ μαγαζάκι του.

Ἡ ὥρα ἦταν μετὰ τὶς 8.30 τὸ πρωῖ, διότι τότε ἐπιτρέπετο ἡ κυκλοφορία.

Εἶχε δὲ μιὰ καλὴ συνήθεια. Πρὶν νὰ πάη στὴν δουλειά του, περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ποὺ εἶναι στὴν πλατεία, ἀναβε τὸ κεράκι του καὶ προσκυνοῦσε τὶς Εἰκόνες.

Φθάνοντας ὁμως στὴν Ἐκκλησία βλέπει ἕναν μισόγυμνο ἄνδρα στὰ σκαλοπάτια τῆς νὰ τρέμπ ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν παγωνιά.

- Βοήθησέ με, τοῦ λέει, πεθαίνω ἀπὸ τὸ κρύο...

Καὶ ὁ κυρ Θανάσης, χωρὶς νὰ διστάσῃ, βγάζει μιὰ παλιὰ προβιά ἀπὸ κατσίκι ποὺ φοροῦσε καὶ τὸν τυλίγει.

- Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ λέει. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸ ἀμπάρι σου!...

Μπαίνει στὸν Ναό, ψάχνει γιὰ κερί, ἀλλὰ δὲν βρίσκει! Ἀσπάζεται τὶς Εἰκόνες καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία κάνοντας τὸν σταυρό του, γιὰ νὰ πάη στὸ μαγαζάκι του.

Ψάχνει γιὰ τὸν δυστυχημένο ἐκεῖνο ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν βλέπει πουθενά! Καὶ μάλιστα, στὰ σκαλοπάτια ἦταν ἀφημένη καὶ ἡ προβιά!...

Γεμάτος ἀμυγχανία καὶ ἀπορία, κοίταξε ἀπὸ δῶ,

Ἄς μὴ εἴμεθα, λοιπόν, ἀδιάφοροι, ἀφοῦ ἀξιωθήκαμεν τόσον μεγάλην ἀγάπην καὶ τιμὴν.

Δὲν βλέπετε τὰ παιδιὰ μὲ πόσον ζῆλον πιάνουν τὸν μαστὸν καὶ μὲ πόσῃ ὀρμῇ χώνουν τὴν θηλὴν μέσα εἰς τὰ χεῖλη των;

Μὲ τόσον μεγάλην προθυμίαν ἄς προσέλθωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτὸ τὸ Τραπεζὶ καὶ εἰς τὴν θηλὴν τοῦ πνευματικοῦ Ποτηρίου· μᾶλλον δὲ μὲ μεγαλυτέραν προθυμίαν ἄς τραβήξωμεν πρὸς τὸ μέρος μας τὴν Χάριν τοῦ Πνεύματος, ὡσαν θηλάζοντα παιδιὰ. Ἄς ἔχωμεν δὲ μόνον μίαν λύπην τὸ ὅτι δὲν συμμετέχομεν εἰς αὐτὴν τὴν τροφήν.

(*) Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Ὁμιλία ΠΒ' (Κεφ. 26), Ὁμιλία εἰς Ματθ. 85, 5. PG τ. 58, στλ. 743-744. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

κοίταξε ἀπὸ κεῖ, καὶ μὴ βλέποντας κανένα, ἔσκυψε, τὴν πῆρε καὶ τὴν ξαναφόρεσε, γιὰτὶ κι ἐκεῖνος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρύο.

Καὶ ἦταν τόσο ζεστὴ ἡ προβιά (!), ποὺ ἔμοιαζε, ὅπως ἔλεγε, μὲ θερμὸ λουτρό.

* * *

Στὸ μαγαζὶ δὲν πάτησε κανένας, ἀφοῦ τὸ κρύο ἦταν φοβερό. Ἦρθε ἡ ὥρα 3.00, κατέβασε τὰ ρολὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του γεμάτος σκέψεις.

«Θεέ μου, τί θὰ φᾶμε σήμερα; Ὑπάρχουν καὶ τρία παιδιὰ, ἡ γυναίκα μου, ἡ ἄρρωστη γιαγιά, ἡ πεθερὰ καὶ τόσο ἄλλοι... Ἀλλὰ πάλι, αὐτὴ ἡ προβιά ποὺ μὲ ζεσταίνει τόσο πολὺ;... Καὶ τί ἔγινε αὐτὸς ὁ εὐλογημένος;... Γιατί τὴν πέταξε κ' ἔφυγε;...»

Μὲ αὐτὲς τὶς ἀπορίες πῆγε σπίτι του. Ἐφθάσε ἐκεῖ καὶ βρίσκει ζεστὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ τραπέζι ἔτοιμο μὲ τηγανίτες (ζυμάρι, τηγανισμένο στὸ λάδι).

- Ποῦ βρέθηκαν αὐτά;... ρώτησε ξαφνιασμένος.

- Γιὰ ἔλα νὰ δῆς!... τοῦ λέει ἡ γυναίκα του.

Κοίταξε τὴν μικρὴ μας ἀποθήκη! Σήμερα τὸ πρωῖ ποὺ μπῆκα μέσα, εἶδα αὐτὴ τὴ μεγάλη κατσαρόλα γεμάτη ἀπὸ ἀλεύρι καλαμποκίσιο.

Καὶ αὐτὸ τὸ μπουκάλι γεμάτο ἀπὸ λάδι. Αὐτὸ τὸ ξύλινο δοχεῖο γεμάτο ἀλάτι. Καὶ δὲν φθάνει μόνον αὐτό!... Ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα ὑπῆρχαν δυὸ ἀγκαλιᾶς ξύλα, τόσο ὅσο γιὰ νὰ μᾶς φθάσουν νὰ περάσουμε σήμερα τὴν βαρεὶά αὐτὴ μέρα τοῦ χειμῶνα. Ἄρά γε, πῶς βρέθηκαν αὐτά; Ποιὸς τὰ ἔφερε, Θανάση μου, ἐδῶ;...

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ καλοῦ ἐκείνου Χριστιανοῦ:

- Μόνον ὁ Θεὸς κάνει θαύματα γυναίκα... Ἀλλὰ μὴ βγάλης τσιμουδιά, γιὰτὶ θὰ χαθῆ ἡ θεία εὐλογία...

* * *

Ἔτσι τὸ ἀλεύρι, τὸ λάδι, τὸ ἀλάτι καὶ τὰ ξύλα γιὰ θέρμανσι δὲν ἔλειψαν ἐκεῖνες τὶς φοβερὲς ἡμέρες τῆς Κατοχῆς.

Ὅχι ὁμως γιὰ πολὺ. Μόνον γιὰ 14 μῆνες. Διότι τόσο διάστημα κράτησε τὸ μυστικὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἡ ταλαίπωρη ἐκεῖνη γυναίκα τοῦ κυρ Θανάση. Μόλις τὸ εἶπε στὴ γειτονιά μὲ καμάρι, ὅτι τοὺς βοήθησε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα ποὺ ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸ ἀμπάρι, χάθηκε καὶ ἡ θεία προσφορά...

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 246-248, Πειραιᾶς 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Στην Ιερά Μονή Φιλοθέου

Ἡ πρόνοια τῆς Γλυκοφιλοῦσης*

«...Καὶ ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ...»

Στὴν γερμανικὴ Κατοχή, εἶχε τελειώσει σχεδὸν ἡ προμήθεια τοῦ σιταριοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Φιλοθέου, καὶ οἱ Πατέρες ἀποφάσισαν νὰ κόψουν τὴν φιλοξενία.

Ἐνας εὐλαβῆς Γέροντας, ὁ Γερο-Σάββας, ὅταν τὸμαθε, πολὺ λυπήθηκε καὶ παρακαλοῦσε τὴν Γεροντία νὰ μὴν τὸ κάνουν αὐτό, γιατί θὰ λυπήσουν τὸν Χριστὸ καὶ θὰ φύγῃ ἡ εὐλογία ἀπὸ τὴν Μονή.

Τοὺς ἔλεγε δὲ καὶ πολλὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, ὅπως τῆς Σωμανίτιδος χήρας μὲ τὸν Προφήτη Ἡλία κ.ἄ., καὶ τελικὰ τὸν ἄκουσαν.

Κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὁμως ἐνοχλοῦσαν τὸν Γερο-Σάββα καὶ τοῦ ἔλεγαν:

- Τὸ ἀλεύρι τελείωσε... Τί θὰ γίνῃ;...

Ὁ Γέροντας τοὺς ἀπαντοῦσε:

- Πατέρες μου, αὐτὸ τὸ λίγο πὺ ὑπάρχει ἀκόμη, ἄς τὸ φᾶμε μαζὶ μὲ τὸν κόσμον, καὶ ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ...

Εἶχαν ἀπομείνει πιά μόνο εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι στὴν ἀποθήκη τῆς Μονῆς καὶ τίποτε ἄλλο, καὶ ἄρχισαν οἱ Πατέρες νὰ διαμαρτύρωνται στὸ Γερο-Σάββα κάπως πειραχτικά:

- Ἐ, Γερο-Σάββα, τελείωσε τὸ σιτάρι... Τί γίνεται τώρα;...

Τὸ εὐλαβέστατο καὶ πιστὸ Γεροντάκι ἀπαντοῦσε:

- Μὴ χάνετε, εὐλογημένοι, τὴν ἐλπίδα σας στὴν Γλυκοφιλοῦσα μας... Ἀλέστε καὶ αὐτὲς τὶς εἴκοσι πέντε ὀκάδες σιτάρι, κάντε τὸ ψωμί καὶ μοιρᾶστε το στοὺς Πατέρες καὶ στοὺς λαϊκοὺς, καὶ ὁ Θεὸς θὰ φροντίσῃ γιὰ ὅλους μας, σὰν καλὸς Πατέρας...

Μόλις τελείωσε τὸ ψωμί τους, πρὶν ἀκόμη πεινάσουν, ἔφθασε ἕνας Καπετάνιος ἀπὸ τὴν Καβάλα στὴν Μονή Φιλοθέου καὶ ζήτησε ξυλεῖα νὰ ἀνταλλάξῃ μὲ σιτάρι.

Στην Ἱερὰ Μονή τῶν Ἰβήρων

«ΕΥ ΔΟΥΛΕ
ΑΓΑΘΕ
ΚΑΙ ΠΙΣΤΕ...»

Τοῦ Θεοῦ ἡ εὐλογία ἔρχεται, ὅταν δίνουμε εὐλογία*

Ὁ Φτωχὸς Χριστὸς

Μοῦ εἶχε διηγηθῆ ὁ Γερο-Σάββας, ὁ Φιλοθεΐτης, ὅτι μὲ τὴν μεγάλη πείνα τοῦ 1917 οἱ Ἰβηρίτες, βλέποντας τὶς ἀποθήκες τῆς Μονῆς νὰ ἀδειάζουν, εἶχαν ἐλαττώσει τὴν φιλοξενία.

Μάλιστα, ἕνας Προϊστάμενος τοιγκούνης ἐπέμενε, καὶ τὴν ἔκοψαν τελείως.

Επόμενο ἦταν καὶ ὁ Χριστὸς νὰ σταματήσῃ κάθε εὐλογία Του.

Τότε ἄρχισαν νὰ πεινᾶνε οἱ Πατέρες καὶ νὰ παραπονιοῦνται στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Παναγία, πού δὲν φρόντιζαν τὴν Μονή τους. Δυστυχῶς, δὲν εἶχαν καταλάβει τὸ σφάλμα τους.

Μιά μέρα, λοιπόν, παρουσιάσθηκε ὁ Χριστὸς στὸν Πορτάρη τῆς Μονῆς, σὰν φτωχός, καὶ τοῦ ζήτησε λίγο ψωμί.

Ὁ Πορτάρης λυπημένος τοῦ λέει:

- Δὲν ἔχουμε, ἀδελφέ μου, γι' αὐτὸ καὶ κόψαμε τὴν φιλοξενία.

Περίμενε ὅμως λίγο νὰ σοῦ φέρω αὐτὸ τὸ κομματάκι πού ἔχω στὸ κελλί μου γιὰ τὸν ἑαυτό μου...

Βλέποντας οἱ Πατέρες τόσο ὀλοζώντανῃ τὴν πρόνοια τῆς Παναγίας, πού φρόντισε σὰν καλὴ Μάνα τὰ παιδιά της, δόξασαν ὅλοι τὸν Θεό.

Περισσότερο φυσικὰ ἀπ' ὅλους ἐδόξασε τὸν Θεὸ καὶ εὐχαρίστησε τὴν Παναγία ὁ Γερο-Σάββας, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε συνέχεια μὲ τὴν ἁγία του ζωή.

Ἐλεγε μετὰ στοὺς Πατέρες ὁ Γέροντας:

- Δὲν σᾶς ἔλεγα, εὐλογημένοι, ὅτι ἡ Παναγία δὲν θὰ μᾶς ἀφήσῃ;...

Ἐτρεξε, πῆγε στὸ κελλί του καὶ τοῦ ἔφερε τὸ ψωμί πού εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

Ἐβλεπε ὅμως τὸ πρόσωπο τοῦ Φτωχοῦ νὰ λάμπη.

Ἀφοῦ λοιπὸν πῆρε ὁ Φτωχὸς ἐκεῖνος τὸ ψωμί, λέει στὸν Πορτάρη:

- Ἐρετε γιατί ἤλθε αὐτὴ ἡ δυστυχία στὴν Μονή; **Ἐ**πειδὴ διώξατε ἀπὸ τὸ Μοναστήρι δύο: τὸν «δότε» καὶ τὸν «δοθήσετε».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια ἔγινε ἀφαντος, σκορπίζοντας μία λάμψη πού θάμπωσε τὸν Πορτάρη.

Τᾶχασε τότε ὁ Πορτάρης καὶ φοβισμένος ἔτρεξε στοὺς Προϊσταμένους τῆς Μονῆς καὶ διηγήθηκε τὸ γεγονός.

Οἱ Πατέρες στὴν ἀρχὴ βασάνιζαν τὸ μυαλό τους νὰ θυμηθοῦν ποιὸς ἀνθρώπος ἐδιώξαν.

Μετὰ ὅμως κατάλαβαν ὅτι ἐκεῖνος ὁ Φτωχὸς ἦταν ὁ Χριστὸς καὶ ἐνόησαν καὶ τὰ Εὐαγγελικά Του λόγια: **δ**ότε καὶ **δ**οθήσεται ὑμῖν.

Μετανόησαν ἀμέσως γιὰ τὸ σφάλμα τους, καί, μόλις ἄρχισαν νὰ δίνουν ἀπὸ τὸ ὑστέρημά τους στοὺς φτωχοὺς, κατέφθασαν καὶ οἱ πλούσιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ.

(*) Γέροντος Παϊσίου Ἀγιορείτου, Ἀγιορεῖται Πατέρες καὶ Ἀγιορεϊτικά, ἔκδοσις «Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», σελ. 135-136, Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης 1998. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(*) «Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 246-248, Πειραιᾶς 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

■ Οί Σεβηριανοί Μονοφυσίτες αίρετικοί

Θαύμα τῆς Θεοτόκου στήν αίρετική Κοσμιανή*

«Δέν είσαι δική μας»

Μας διηγήθηκε ὁ Ἀναστάσιος, ὁ Πρεσβύτερος καί θησαυροφύλακας τοῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ὅτι, ὅταν ἦρθε ἡ Κοσμιανή, ἡ γυναίκα τοῦ πατρίκιου** Γερμανοῦ, θέλησε μιὰ ἅγια Κυριακή νύχτα νὰ προσκυνήσει μόνη τὸ ἅγιο καί ζωοποιὸ Μνήμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ.

Καί καθὼς πλησίαζε τὸ ἱερό, τὴν συνάντησε ὀφθαλμοφανῶς ἡ Ἁγία Θεοτόκος μαζί μεῖς ἄλλες γυναῖκες καί εἶπε:

«Μιὰ καὶ δέν είσαι ἀπὸ μᾶς, δέν μπαίνεις ἐδῶ μέσα, γιατί δέν είσαι δική μας» (ἀνῆκε στήν αίρεση τοῦ Σεβήρου τοῦ Ἀκέφαλου).

Αὐτὴ ὅμως τὴν παρακαλεῖ πολὺ νὰ τῆς ἐπιτραπεῖ ἡ εἴσοδος.

Τῆς ἀποκρίθηκε ἡ Θεοτόκος καί εἶπε:

«Σὲ βεβαιώνω, γυναίκα, δέν θὰ μπεῖς ἐδῶ μέσα, μέχρι πού νὰ ἔρθεις σὲ μυστηριακὴ κοινωνία μεῖς».

Αὐτὴ, ἐπειδὴ κατάλαβε ὅτι ἐμποδίζεται νὰ μπεῖ, ἐπειδὴ εἶναι αίρετική, καί ὅτι, ἂν δέν προσέλθει στήν Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ μας, δέν μπαίνει, κάλεσε εὐθύς τὸν Διάκονο· κι ὅταν ἦρθε

τὸ Ἅγιο Ποτήριο, μετᾶλαβε τὸ Ἅγιο Σῶμα καί Αἷμα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καί Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ· κι ἔτσι ἀξιώθηκε νὰ προσκυνήσει ἀνεμπόδιστα τὸ ἅγιο καί ζωοποιὸ Μνήμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(*) Ἰωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφάλ. 48, σελ. 58, ἔκδοσι Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἅγιον Ὄρος 1983. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Πατρίκιος: τιμητικὸς τίτλος ισόβιος, ἀλλὰ ὄχι κληρονομικὸς, πού ἀπόνεμαν οἱ Ρωμαῖοι Αὐτοκράτορες σὲ ἀνώτατους Ἄρχοντες.

■ Προϋπόθεσις: Νηστεία καί Μετάνοιες

Ἡ Θεοτόκος ὡς Διδάσκαλος γραμμάτων*

«Υἱέ μου, βοήθησε τοῦτο τὸ τέκνο...»

Ὁ Γέρον Γεώργιος, ὁ γνωστὸς Χατζη-Γιώργης, γεννήθηκε τὸ ἔτος 1809 στὸ χωριὸ Κερμὶλ τῆς Καισαρείας, τῆς Μητροπόλεως Καππαδοκίας. Οἱ γονεῖς του ὠνομάζοντο Ἰορδάνης καί Μαρία καί τὸ δικό του βαπτιστικὸ ὄνομα ἦταν Γαβριήλ.

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοῦ θανάτου του ἦταν ἐξασθενημένος καί κοινώνησε τῶν ἁγίων Μυστηρίων. Τὴν ἐπομένη, στίς 18 Δεκεμβρίου τοῦ 1886, κοινώνησε πάλι. Σὲ λίγο, ἀφοῦ παρεκάλεσε ὅλους τοὺς παρόντας μαθητὰς γιὰ συγχώρησι καί εὐλογία, ὁ Χατζη-Γιώργης παρέδωσε ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα του στὸν Κύριο.

* * *

Ὅταν ἦταν νέος, ἐνοιωθε λύπη, ἐπειδὴ δέν μπορούσε νὰ μάθῃ γράμματα, οἱ δὲ γονεῖς του τὸν ἐβλεπαν νὰ στενοχωρῆται καί τοῦ ἔλεγαν:

- Γαβριήλ, πήγαινε στήν Ἐκκλησία καί προσευχήσου στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο. Ἐκείνη θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ μάθῃς αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς!

Στὴν ἐνοριακὴ τους Ἐκκλησία ὑπῆρχε θαυματουργὴ Εἰκόνα τῆς Παναχράντου. Ὁ Γαβριήλ, ἀφοῦ ἔκανε **τριήμερη νηστεία καί χίλιες μετάνοιες**, πήγε νύκτα στήν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθοῦν τίποτε οἱ δικοὶ του. Προχώρησε στὸν νάρθηκα καί γονατίζοντας μπροστὰ στίς πύλες τοῦ κυρίως Ναοῦ με δάκρυα ἄρχισε νὰ παρακαλῇ τὴν Θεομήτορα:

- Βασίλισσα τοῦ Οὐρανοῦ, δώσέ μου νὰ μάθω γράμματα!

Αἴφνης οἱ σιδερένιες πύλες τοῦ Ναοῦ ἀνοῖξαν καί πρόβαλε μιὰ μεγαλοπρεπῆς γυναίκα, ἡ ὁποία τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καί τὸν ὠδήγησε στήν δεξιὰ Εἰκόνα τοῦ Σωτήρος λέγοντας:

- Υἱέ μου, βοήθησε τοῦτο τὸ τέκνο, τὸν Γαβριήλ, νὰ μάθῃ γράμματα!

Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὸν εὐλόγησε καί τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι Της νὰ τὸ ἀσπασθῇ.

- Τώρα, τοῦ εἶπε, γνωρίζεις νὰ διαβάζῃς καί νὰ γράφῃς!

■ **Αυτομεμψία-Συντριβή-Πένθος**

Οι μικρές θυσίες για χάρι του Χριστού μας*

Τò κατὰ Χριστὸν μακάριο πένθος

Κάποιος νέος ἔκανε κάποτε παράπονα στὸν Γέροντά του γιατί ἡ καρδιά του ἦταν τόσο σκληρή, πού καὶ στὶς προσευχές του ἀκόμη δὲν μπορούσε νὰ κλάψῃ.

- **"**Ἐχω μέρα-νύχτα πτώσεις, ἀλλὰ δὲν κλαίω, ἔλεγε. **Κ**άθε μέρα πάω ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο. **Θ**έλω νὰ μετανοήσω, νὰ κλάψω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ. **Δ**ὲν κατανύσσομαι σχεδὸν ποτέ. **Γ**ιατὶ εἶμαι μέσα μου σὰν πέτρα; **Τί** μοῦ συμβαίνει; **Τί** μοῦ λείπει;...

* * *

Στὰ τραγικὰ αὐτὰ καὶ γεμᾶτα ἀγωνία ἐρωτηματικά, ὁ Γέροντας ἀπήντησε:

- **Σ**οῦ λείπει ἡ **αὐτομεμψία** καὶ τὸ **πένθος**. **"**Ἔτσι, ἂν τρώγῃς πολὺ καὶ κοιμᾶσαι περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ πού πρέπει, τὸ πένθος μαραίνεται, ὁ νοῦς σκοτίζεται, τὰ πάθη φουντώνουν. **"**Ἄν καθημερινὰ **κατακρίνης** καὶ **πολυλογῆς**, **ύψηλοφρονῆς** καὶ **κενοδοξῆς**, τότε τὸ πένθος ἐξαφανίζεται ὀλοκληρωτικὰ καὶ διὰ παντός. **Γ**ι' αὐτὸ **χρειάζεται** νὰ **κάνῃς** **κάθε μέρα μικροθυσίες** γιὰ

Καὶ ἀμέσως πέρασε στὸ Ἱερὸ ἀπὸ τὴν βόρεια Πύλη. **Β**λέποντας ὁ Γαβριὴλ ὅτι ἡ γυναίκα δὲν βγαίνει ἀπὸ ἐκεῖ, τὴν ἀκολουθήσε στὸ Ἱερὸ, ἀλλὰ δὲν τὴν βρῆκε.

"Ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα τῆς Ἀκολουθίας, ἦλθε ὁ νεωκόρος, ἀνοίξε τὴν ἐξωτερικὴ πύλη καὶ εἶδε μέσα τὸν Γαβριὴλ. **Π**αραξενεύθηκε. **Τ**ὸν κοίταξε ἐκπληκτος καὶ τὸν ρώτησε.

- **"**Ἀπὸ ποῦ μπήκες ἐσὺ ἐδῶ;

"Ὁ νέος τοῦ διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅσα συνέβησαν, ἀλλὰ ὁ νεωκόρος πῆρε ἓνα βιβλίο καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε, λέγοντας:

- **Ν**ά, διάβασε, νὰ δοῦμε ἂν τώρα εἶσαι ἐγγράμματος, ἂν μπορεῖς νὰ διαβάξῃς, ὅπως εἶπε Ἐκεῖνη.

"Ὁ Γαβριὴλ ἄρχισε νὰ διαβάξῃ ὥραϊα καὶ ἄνετα καὶ ὁ νεωκόρος εἶπε:

- **Π**ράγματι, αὐτὴ ἦταν ἡ Παναγία καὶ ὄχι συνηθισμένη γυναίκα!

(*) Ἱερομονάχου Ἀντωνίου, Βίοι Ἀθωνιτῶν τοῦ ἸΘ' αἰῶνος, τ. Β', σελ. 213, 244, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Μετοχίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ὁρμύλια 1995. Ἐπιμελ. ἡμετ.

χάρι τοῦ Χριστοῦ.

- **Τί** εἶδους θυσίες;... ἐρώτησε ὁ νέος μὲ ἀπορία.

- **Ν**ά... **Μ**ικρές-μικρές θυσίες πού, σὰν τίς ἀκούμε, δὲν μᾶς κάνουν καμμία ἐντύπωση, κι ὅμως δημιουργοῦν καὶ σφυρηλατοῦν χαρακτήρα ὅμοιο μὲ τὸν χαρακτήρα τοῦ Χριστοῦ.

Γιὰ παράδειγμα: • στὸ τραπέζι ὑπάρχει φρέσκο ψωμί· ἄφησέ το καὶ πάρε τὸ ξερὸ καὶ τὸ «μπαγιατικό» γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

• **Φ**άγε χθεσινὸ φαῖ καὶ ὄχι τὸ σημερινὸ καὶ μυρωδάτο. • Ἄν σοῦ φέρουν καλὸ καὶ ἐξαιρετο κρασί, νέρωσέ το ἢ ρίξε μέσα ζίδι γιὰ τὸ χατήρι Ἐκεῖνου, ὁ Ὅποιος ἐπάνω στὸν Σταυρὸ ποτίσθηκε μὲ χολὴ καὶ ζίδι. • Ἄπὸ τὰ φρούτα πάνω στὸ τραπέζι, διάλεξε τὸ χειρότερο καὶ τὸ χαλασμένο. • **Π**ότε-πότε, στὸ προσκεφάλι σου νὰ βάλῃς σκληρὸ μαξιλάρι ἢ καθόλου, γιὰ νὰ θυμᾶσαι ὅτι ὁ Σωτῆρας σου Χριστὸς δὲν εἶχε «πού τὴν κεφαλὴν κλίνη». • Ἄν κρυώνῃς τὴν νύχτα, μὴν παραπονεθῆς ποτέ, γιατί καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐπάνω στὸν Σταυρὸ γυμνὸς ἐκρύωνε γιὰ χάρι σου. • **Π**εινᾶς καὶ διψᾶς;... **Κ**άνε ὑπομονὴ καὶ μὴ διαμαρτύρεσαι, μὴν ἀδημονῆς, σκέψου ὅτι καὶ γιὰ σένα ὁ Χριστὸς μᾶς στὴν ἔρημο καὶ πείνασε καὶ δίψασε.

"Ἔτσι, ἂν ἀναμιγνύῃς ὅ,τι κάνεις **κάθε** **φορὰ** **μὲ** **λίγη** **θλιψί**, **μὲ** **λίγη** **στέρησι** καὶ **λίγο** **πόνου**, καὶ τὸ **κάνῃς** **μὲ** **ὄλη** **σου** **τὴν** **καρδιά**, τότε **νὰ** **ᾶσαι** **βέβαιος** **πὼς** **θὰ** **ἀποκτήσης** **συντριβὴ** καὶ **πένθος**.

* * *

"Ὁ **μεγάλος** αὐτὸς Πνευματικὸς καὶ Γέροντας, μὲ τὴν σοφία καὶ τὴν πείρα του, μᾶς ἄφησε θαυμαστὲς ὑποθήκες γιὰ τὸ πὼς κατακτᾶται, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Μοναχοὺς καὶ Ἐρημίτες, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους Χριστιανοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ κατὰ Χριστὸν μακάριο πένθος.

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 73-74, Πειραιᾶς 2009. Ἐπιμελ. ἡμετ.

■ Πώς αποκτούν δικαιώματα τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα

Τὰ ρεβίθια καὶ ὁ διάβολος*

Ὁ νυκτερινὸς ἐφιάλτης

Ἡ κ. Ξ., παντρεμένη στὴν Ἀθήνα, εἶχε προβλήματα μετὸν σύζυγό της, γιὰ τὸ αὐτὸς τὴν ἀπατοῦσε. Κάποιοι τῆς συνέστησαν νὰ ἐπισκεφθεῖ μία «καλὴ κυρία, ποὺ μποροῦσε –τάχα– νὰ δώσει λύση στὸ οἰκογενειακὸ της πρόβλημα»...

Ἡ γυναίκα αὐτὴ ἦταν μέντιουμ. Τῆς διάβασε κάτι μαγικά

καὶ τῆς ἔδωσε ἑννέα ρεβίθια, νὰ τὰ ἔχει στὸ σπίτι της... γιὰ νὰ *συμμαζευτεῖ* ὁ σύζυγός της!...

Ἀπὸ ἐκεῖνο ὅμως τὸ βράδυ εἶχε συνεχῶς στὸν ὕπνο της ἐφιάλτες. **Ἔ**βλεπε διαρκῶς ἕναν ἀγριάνθρωπο μετὰ ἀπαισία ὄψη, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ τὴν σκοτώσει... **Πέρασε** καιρὸς...

Κάποτε, περνώντας μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς Καπνικαρέας στὴν Ἀθήνα, εἶδε κάποιον ποὺ πουλοῦσε **Εἰκόνες τῆς Παναγίας τῆς Εἰκοσιφοίνισσας** (ἀντίγραφα θαυματουργικῆς Εἰκόνας, ποὺ φυλάσσεται στὸ ὁμώνυμο Μοναστήρι κοντὰ στὴν Δράμα).

Ἀγόρασε μία, καὶ προσευχόταν στὴν Παναγία παρακαλώντας Τὴν νὰ μὴν ξαναγυρίσει αὐτὸς ὁ τακτικὸς νυκτερινὸς ἐφιάλτης.

Ὅμως τὸ βράδυ ὁ ἀγριάνθρωπος ξαναφάνηκε στὸν ὕπνο της. **Ἐ**κεῖνη ἔβαλε τὶς φωνές: «**Παναγία** μου, βοήθησέ με καὶ σῶσε με!...».

Τότε βλέπει νὰ παρουσιάζετε στὴν πόρτα της μία γυναίκα μετὰ ἕνα παιδί στὴν ἀγκαλιά.

Τρομοκρατημένη ἡ κ. Ξ. τῆς φωνάζει: «**Φύγε!**... **Καὶ** σὺ κακὸς ἄνθρωπος εἶσαι!...».

Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξύ, μόλις ὁ ἀγριάνθρωπος εἶδε τὴν γυναίκα μετὰ τὸ μωρὸ –ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν Παναγία– ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως.

Καὶ ἡ Παναγία μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς κ. Ξ. καὶ τῆς εἶπε:

«Ἐγὼ δὲν εἶμαι κακὸς ἄνθρωπος. **Εἶμαι** ἡ Παναγία. **Καὶ** αὐτὸς ἐδῶ ἔρχεται καὶ σὲ τρομάζει, ἐπειδὴ ἔχεις τὰ ἑννέα ρεβίθια. **Πέταξέ** τα, καὶ δὲν θὰ ξαναέλθει. **Καὶ** ὅταν ξυπνήσεις, θὰ δεῖς στὸ Εἰκονοστάσι τὴν Εἰκόνα μου».

Πραγματικά, ὅταν ξύπνησε, εἶδε στὸ Εἰκονοστάσι τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ εἶχε ἀγοράσει.

Πέταξε τὰ ρεβίθια καὶ ὁ ἐφιάλτης σταμάτησε.

* * *

● **Ἐρώτημα:** **Τί** εἶχαν τὰ ρεβίθια; **Διέφεραν** ἀπὸ τὰ ἄλλα; **Αὐτὰ** ἔφταιγαν γιὰ τὸ πρόβλημα;...

● **Ἀπάντηση:** **Φυσικά** δὲν ἔφταιγαν τὰ ρεβίθια, ἀλλὰ τὸ γεγονός, ὅτι τὰ εἶχε στὸ δωμάτιό της κάνοντας ὀπακοὴ καὶ δείχνοντας ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ μέντιουμ, ὄργανο τοῦ σατανᾶ. **Ἡ συμμόρφωσή** της μετὰ τὸ θέλημά του **ἔφταιγε**. **Αὐτὸ** ἔδινε δικαιώματα στὸν σατανᾶ. **Αὐτὸ** τοῦ ἔλυνε τὰ χέρια, νὰ τρομοκρατεῖ τὴν ταλαίπωρη γυναίκα.

● **Στὸ** ἴδιο **φοβερὸ ἁμάρτημα** πέφτουν ὅλοι ὅσοι καταφεύγουν σὲ τέτοιες ὕποπτες «πόρτες» (μέντιουμ, χαρτορρίχτρες-χαρτομάντισσες, «ψυχοερευνητές», ἀστρολόγους κ.λπ.).

Ἔτσι δημιουργοῦν ἀνάλογα καὶ πολὺ χειρότερα προβλήματα στὸν ἑαυτό τους καὶ στὰ σπίτιά τους.

Καὶ δίνουν τὸ δικαίωμα στὸν διάβολο, νὰ ἐνεργεῖ, ὄχι ἀπλῶς ἐλεύθερα, ἀλλὰ καί... **κατόπιν προσκλήσεως!**

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου π. Δημητρίου Ἀθανασίου-Πρεσβυτέρας Χαρούλας Τσουλιάη, Πάντων Ἄνασσα, σελ. 157-158, ἐκδόσεις «Ἄθως», Ἀθήνα 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

● **Ταχυδρομικὴ Διεύθυνσις:** Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Ἀγγέλων, 145 65 Ἅγιος Στέφανος, Τ.Θ. 51891, Ἑλλάδα - GR
 ● **Ἡλεκτρονικὴ Διεύθυνσις (e-mail):** mhangels@otenet.gr ● **Ἀριθμὸς τηλεφωνικῆς κλήσεως:** (+30) 22950 22582
 ● **Τηλεαντίγραφα (FAX):** (+30) 22950 22582 ● **Ἐκδίδεται σὲ ὀκτῶ γλώσσες:** Ἑλληνικά, Ρωσικά, Ἀγγλικά, Γαλλικά, Ἰταλικά, Σουηδικά, Τσεχικά, Γεωργιανὰ (βλ. www.hsir.org/Publications_el/OikodomiParamamythia.html) ● **Διανέμεται καὶ ἀποστέλλεται δωρεάν** ● **Μετὴν εὐλογία καὶ ἐπιστασία** τοῦ † Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος.